

Београд многи одавно пореде са Њујорком, и по много чему су у праву. Као што Њујорк има Хадсон и Ист Ривер, тако и Београд има две реке. Београд је такође центар музичких и културних збивања у овом делу света, и главни град свакоме ко жели да направи неку каријеру, место у коме се снови остварују, мултикултурални град шанси, град провода који никад не спава... Уосталом, и председник Србије је пре месец дана овај град назвао Њујорк Балкана. Чини се да нема ништа логичнијег од покушаја да се искуства из Њујорка пренесу на управљање главним градом Србије.

Рудолф Ђулијани је убедљиво најпопуларнији градоначелник Њујорка, а своју способност у управљању метрополном потврдио је и поново доказао три месеца пред крај другог мандата, кроз одлучно руковођење градом у недељама након трагичног рушења Кула. Међутим, своју популарност стекао је знатно раније, од почетка првог мандата, када је својим приступом „нулте толеранције” и реорганизовањем градских служби, значајно смањио стопу криминала и корупције. Главни метод који је спровео у борби против криминала, заснивао се на једноставној теорији по којој криминал расте уколико на јавним местима нема знакова присуства државе. Због тога се, поред промена у раду полицијских службеника, позабавио мањим криминалним делима. Очистио је Тајмс сквер од проститутки и дилера, наложио уређивање јавних површина, протерао просјаке и чистаче прозора аутомобила, одлучно кажњавао употребу алкохола на јавном месту, као и поседовање марихуане и писање графита. Таква врста одлучности деловала је и на све врсте криминала, и он је од почетка деведесетих почео да опада. Због тога кажу да Њујорк пре и после Ђулијанија више никад неће бити исти.

Ова посета је вероватно најбољи потез до сада виђен у нечијој предизборној кампањи, и

Њега успешност је сигурно главни разлог бурним реакцијама које су је пратиле. Ђиласови сарадници су покушали да отму мало славе за себе, па су позвали Ђулијанија да се сусретне са градоначелником, мада је нејасно како су могли да очекују да пристане. Након што је овај то одбио, Ђилас се сетио да је Ђулијани подржао бомбардовање Србије, и да неко ко је то изјавио не би требало да говори о будућности Београда. Лепо је што се тога сетио, али тога је могао да се сети, а и да исто изјави, пре три године, када нас је у мају месецу посетио Џо Бајден, човек који се далеко више залагао за бомбардовање. Ако се неко не сећа, то је била она посета у којој смо се са потпредседником САД „сложили да се не слажемо”. Ни Ивица Дачић није могао да смисли неки адекватнији коментар о посети градоначелника, па је поручио да нам „не требају странци да нас уче шта је добро за Србију”. Били нама они потребни или не, чињеница је да они то већ годинама раде, и званично и незванично. Из Напредне странке су поручили Ђиласу да његова „реторика звучи као да долази из СРС”. Али су радикали издали другачије, помало неспретно саопштење. Традиционално добро обавештени (вероватно и у овом случају), изјавили су да „разлог Ђулијанијеве подршке није материјалне природе, већ је Ђулијани родом из Чипуљића код Бугојна, одакле је и Александар Вучић, кога познаје од малих ногу”, што тешко да може да се убележи као минус Вучићу, поготово у ситуацији када медији прозивају СНС, питајући се ко је мистериозни спонзор Ђулијанијевог доласка, и која је велика сума у питању.

Реакције противкандидата за градоначелника су разумљиве, али за Београд стварно не би требало да буде важно ко је саветник за боље управљање градом, уколико је тај саветник стручан и успешан. У времену у коме и Војска Србије сарађује са Националном гардом Охаја, па са њима обнавља чак и школе и вртиће по Србији, стварно не видим зашто би ико имао нешто против помоћи Рудија Ђулијанија Београду. Таква помоћ би могла да буде више него корисна. Истина је да је Ђулијани подржавао бомбардовање Србије, али многи амерички званичници су то радили. И представници ове државе су сарађивали, и још увек сарађују, не само са онима који су подржавали бомбардовање, него и са онима који су на њега политички утицали. Због тога, тешко да су уверљиви аргументи оних који подсећају на прошле изјаве Ђулијанија. Он и данас од председника Обаме захтева да бомбардује Иран. Можда прижељкује и планира да једног дана сарађује и са градоначелником Техерана или, ко зна, можда човек просто воли бомбардовање. Београд и Београђани немају ни користи ни штете од нечијих неопрезних и неодмерених изјава у новимана. Али може да има корист од Ђулијанијевог професионалног искуства у управљању метрополном.

Са своје стране, Вучић је одговорио на оптужбе Ћиласа тако што је рекао да су нам „потребна решења, а не спинови”, а из СНС-а је стигла најава књиге „35 дана спиновања Демократске странке”, што је све заједно исто тако добар спин, када се има у виду да би се управо за Вучића могло рећи да је „измислио” спин у Србији. Ништа лоше, али рекао бих да је то чињеница. Међутим, једини проблем за Вучића могао би да буде тај што избори за градоначелника нису непосредни, него га бирају одборници у Скупштини града. Овај потез СНС-а, ма како маркетиншки потенцијално био велики, можда и неће имати очекивани резултат, и због тога што је питање колико просечан србијански гласач зна ко је Руди Ћулијани. Због тога, ова посета можда и нема толико снагу колику би имала у некој другој држави.